

که مزدگور کن
از آزادی آدمی
افزون تر باشد.

جستن
یافتن
و آنگاه
به اختیار برگزیدن ،
و از خویشتن خویش
با روئی پی افکندن ...

اگر مرگ را از این همه ارزشی بیشتر باشد
حاشا که هرگز از مرگ هراسیده باشم .

۱. بامداد
دی ماه چهل و یک

به : بهرام بیضایی

مثل پرندۀ ای که درو شور مردنست
مثل شکوفه ای که درو شور ریختن
مثل همین پرندۀ خاموش کاغذی

آنجا نشسته بود
نگاهش پرندۀ وار
و پشت او به باران :

باران پشت پنجره بارید و ایستاد

من بیم داشتم که بگویم:

شکوفه ها، از کاغذند

من بیم داشتم که بگویم:

- پرنده را،
نه سال پیشتر
توی بساط دستفروشی خریده‌ام
و چشمهای او را
از شیشه‌های سبز، نهی کرده‌ام...

من بیم داشتم که بگویم :

- اتاق من ،
خاموش و کاغذیست
باران پشت پنجره، باران نیست...

باران پشت پنجره

بارید

ایستاد

من بیم داشتم،
مثل همین شکوفه خاموش.

مثل همین پرنده خاموش !

آنجا نشسته بود،
و پشت او به پنجره سبز :

من، بیم داشتم که شبی، موریانه‌ها
بیداد کرده باشند !

زمستان ۴۱

یاد ■ ■

پرنده‌ها به تماشای بادها رفتند
شکوفه‌ها، به تماشای آبهای سپید.
زمین عریان ماندست و باغهای گمان
و یاد مهر تو ، ای مهربانتر از خورشید !

م . آزاد
بهار ۴۲